

DOM

afsagt den 17. november 2009 af Vestre Landsrets 15. afdeling (dommerne Elisabeth Mejnertz, John Lundum og Peter H. Christensen (kst.) i ankesag V.L. S-1435-09

Anklagemyndigheden

mod

Tiltalte

født Dato (1969)

(advokat Mark K. Dovey, København)

Retten i Kolding har den 4.juni 2009 afsagt dom i 1. instans (SS 4429/2008).

Påstande

Anklagemyndigheden har påstået dom i overensstemmelse med tiltalen i 1. instans, og således at tiltalte idømmes en bøde på 6.000 kr.

Tiltalte har påstået stadfæstelse.

Anklagemyndigheden har for landsretten berigtiget tiltalen, således at straffehjemlen, der er angivet som § 14, jf. § 12, stk. 1, nr. 3, litra c, i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 328 af 28. marts 2007, ændres til ”§ 13, jf. § 12, stk. 1, nr. 3, litra c”.

Forklaringer

Tiltalte har supplerende forklaret, at hans tivoli omfatter alt, hvad der traditionelt hører til et tivoli såsom forlystelser, slikbod, tombola, pølsevogn mv. Alle hans lastbiler er fritaget for vægtafgift og for vejbenyttelsesafgift. Lastbilerne er registreret under **Virk. 1**. Han har ca. 15 lastbiler. Lastbilerne bliver afmeldt i efteråret, når sæsonen er forbi. De bliver så synet og indregistreret, når sæsonen begynder til foråret. I mellemtiden står last-

bilerne på lager uden plader. Hvis der er behov for at renovere tivolimateriale som f.eks. telte og boder mv., beholder de en lastbil på plader for at bruge den til at hente materialer med. I 2007-2008 anvendte de den lastbil, der er omfattet af denne sag, til dette formål, da den er meget anvendelig. Han mener ikke, at han har ændret ved lastbilen, som han købte brugt. Den anvendes hver gang til slikteltet, men anvendes også som trækraft for trailere. Når lastbilerne bliver synet, bliver de ikke synet med hensyn til kontrolapparaterne. Han afleverer i den forbindelse en erklæring om, at lastbilen alene anvendes til kørsel i forbindelse med tivoliet.

Anklagemyndigheden har til støtte for påstanden om domfældelse gjort gældende, at udtrykket "specialkøretøj" i bekendtgørelse nr. 328 af 28. marts 2007 § 2, litra j, og i forordning (EF) 561/2006 artikel 13, nr. 1, litra j, skal forstås således, at køretøjet skal være specielt indrettet. Dette følger allerede af en naturlig forståelse af udtrykket og understøttes af, at bekendtgørelsen og forordningen anvender udtrykket "køretøjer" vedrørende andre undtagelser fra køre- og hviletidsreglerne. Det må også tillægges betydning ved fortolkning af forordningen, at et af hovedformålene med vedtagelsen af den nye forordning var at begrænse området for undtagelserne fra køre- og hviletidsreglerne, jf. begrundelsen i Kommissionens forslag til forordning om køre- og hviletid (KOM 2001) 573 af 12. oktober 2001 pkt. A, nr. 5, hvori der er anført følgende:

"I de 15 år, der er gået siden indførelsen af forordningen, er der sket store forandringer i vejtransportsektoren: arbejde, der tidligere blev udført af nationale eller lokale myndigheder, er blevet privatiseret; på visse områder er konkurrencen blevet øget, og køretøjerne er blevet forbedret. Desuden har erfaringen vist, at køretøjer, som var undtaget fra bestemmelserne med den begrundelse, at de blev anvendt på korte strækninger eller inden for et begrænset område, såsom vejservicebiler, ikke nødvendigvis blev anvendt på denne måde. Derfor er undtagelserne og de nationale afvigelser for køretøjer blevet reduceret til et minimum, og undtagelserne gælder kun for køretøjer under en vis vægt eller størrelse, eller køretøjer, som tilbagelægger korte afstande eller udfører almennyttige transporttjenesteydelser."

For så vidt angår sagens faktiske forhold har anklagemyndigheden gjort gældende, at lastbilen omfattet af denne sag er fuldstændig uændret i forhold til tilstanden, da tiltalte købte den. Det er en helt almindelig lastbil, der blot ved den konkrete transport blev anvendt til transport af et gulv og et telt til en slikbod i et tivoli.

Forsvareren har til støtte for stadfæstelsespåstanden gjort gældende, at udtrykket ”specialkøretøj” ikke skal forstås som indeholdende et krav om, at køretøjet er specielt indrettet. Det afgørende er, om køretøjet alene anvendes til transport af udstyr til cirkus og tivolier. Dette er tilfældet for så vidt angår det køretøj, der er omfattet af denne sag. At udtrykket skal fortolkes således, støttes af den formulering, der er anvendt i bekendtgørelsens § 2, litra k, og forordningens artikel 13, nr. 1, litra k, der omhandler ”specialindrettede mobile projektkøretøjer ...” En formålsfortolkning støtter ligeledes dette synspunkt, da transporten i dette tilfælde alene har været foretaget med henblik på at få flyttet tivoliet fra den ene plads til den anden. Der er således tale om en ”bibeskæftigelse”, jf. pkt. 27, 3. pind, i Kommissionens oprindelige forslag til ny køre-hviletidsforordning (KOM (2001) 573 af 12. oktober 2001), henholdsvis en ”støtteaktivitet”, jf. Kommissionens udtalelse i medfør af EF-traktatens artikel 251, stk. 2, litra c, af 27. juni 2005 (KOM (2005) 0301).

Ved fortolkningen af udtrykket ”specialkøretøj” må det endvidere tillægges betydning, at synsmyndighederne på grundlag af en erklæring fra tiltalte om, at køretøjet alene anvendes i forbindelse med tivolikørslen, undlader at påse, om fartskriveren er i orden, når der foretages syn af tiltaltes biler. Såfremt det var et krav for at undlade syn af fartskriverens funktionsdygtighed, at køretøjet var specielt indrettet, ville den synsansvarlige selv kunne se, om denne betingelse var opfyldt.

Landsrettens begrundelse og resultat

I Færdselsstyrelsen Meddelelse nr. 1852 om køretøjers indretning og udstyr mv. står der bl.a.:

“Kontrol af fartskrivere ved syn

Lastbiler og busser skal som hovedregel være forsynet med fartskriver.

Pligten til at anvende fartskriver afhænger blandt andet af den kørsel, som køretøjet faktisk udfører. Man kan derfor i mange tilfælde ikke afgøre alene ved at se på et køretøj, om det skal være forsynet med fartskriver.

Hvis et køretøj er forsynet med fartskriver, skal fartskriverinstallationen fremover ikke kontrolleres ved syn, hvis ejeren (brugeren) erklærer, at fartskriveren ikke er påbudt i forbindelse med den påtænkte kørsel, eller hvis køretøjet efter sin indretning utvivlsomt er undtaget fra kravet om fartskriver.

Hvis en fartskriver er monteret i køretøjet, og der ikke foreligger den ovennævnte erklæring, eller hvis køretøjet efter sin indretning ikke utvivlsomt er undtaget fra kravet om fartskriver, vil fartskriveren i forbindelse med syn fremover antages at være påbudt. I konsekvens heraf vil fejl eller mangler ved fartskriver fremover kunne medføre krav om omsyn.

...”

I Kommissionens oprindelige forslag til ny køre-hviletidsforordning (KOM (2001) 573 af 12. oktober 2001) står der i pkt. 27 bl.a. følgende:

”En række undtagelsesbestemmelser i artikel 4 i forordning (EØF) 3820/85 er blevet ændret under hensyntagen til, at et stigende antal tjenester af denne art nu udføres af private virksomheder. Bestemmelserne skal derfor kun gælde for tjenester udført ved hjælp af specialkøretøjer inden for et begrænset område.

...

Den nuværende artikel 4, stk. 9: Denne særlige undtagelsesbestemmelse er blevet benyttet af førere af køretøjer, som kun havde en perifer tilknytning til cirkus- eller forlystelsesarrangementer, såsom køretøjer, der blev anvendt som grillbarer. Undtagelsesbestemmelsen bør derfor begrænses til kun at gælde for specialkøretøjer, som transporterer cirkus- og forlystelsesudstyr. Da transporten med disse specialkøretøjer er en bibeskæftigelse og nødvendigvis må foregå i et langsomt tempo, er køretøjerne ikke udsat for konkurrence og udgør heller ikke nogen fare for færdselssikkerheden.

...”

Den lastbil, denne sag drejer sig om, blev fast og vedvarende brugt i forbindelse med tivolidriften, nemlig ved flytning af tivoliudstyret fra plads til plads.

Landsretten tiltræder på den baggrund og under hensyn til formålet med den nye forordning, at udtrykket ”specialkøretøj” ikke skal forstås som et krav om, at køretøjet skal være specielt indrettet.

Landsretten har i den forbindelse også lagt vægt på, at forordning (EØF) nr. 561/2006 i artikel 13, stk. 1, litra k - og i overensstemmelse hermed bekendtgørelse nr. 328 af 28. marts 2007 § 2, litra k – anvender udtrykket ”specialindrettede mobile projektkøretøjer”.

Landsretten har også tillagt det vægt, at synsmyndighederne undlader at syne fartskrivelserne i tiltaltes lastbiler alene på baggrund af en erklæring fra tiltalte om, at lastbilerne udelukkende bruges i hans tivolvirksomhed.

Landsretten finder herefter ikke, at der er et tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at anvendelsen af udtrykket "specialkøretøj" skal forstås som andet end et krav om, at køretøjet i det hele alene anvendes til transport af cirkus- og tivoliudstyr.

Landsretten tiltræder på den baggrund, at den omhandlede lastvogn er at betragte som et specialkøretøj som omhandlet i § 2, litra j, i bekendtgørelse nr. 328 af 28. marts 2007.

Landsretten stadfæster derfor dommen, hvorefter tiltalte er frifundet.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom stadfæstes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.

Elisabeth Mejnertz

John Lundum

Peter H. Christensen
(kst.)